

Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
ónytjunginn ól ég í mér, frá blautu barnsbeini.
Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
tel það ei mín tignarspor, ég eitrið saup svo ört.
Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
austanþokan mjakast nú fjær, eins og jötnar á himninum.
Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
þreyttur hleyp að heiman á ný, rétt eins og sólin sest æi sæ.
Senn koma siðirnir nýju, leiðin ljóta að baki er.
Skömmin hún gaf mér frelsi, kalda fjötra ei lengur ber.
Hann faðir minn ól mig upp, á annan veg en fór.
Ég óttasleginn andann dreg, en brosi með sjálfum mér.
Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
vinátta er vegin til fjár, ég aldrei sá þennan leik.
Æ hvað það svíður, ó þetta er svo sárt,
lítill drengur flýr nú til fjalls þar sem óttans klukka ei slær
..